

Ana Sultan

– Emre Zeybek · 28 Nisan 2026

Ana!

Bir yanım sevinç,
Bir yanım yara.
Sevincim Sensin,
Yaram, uzağım sana.
Senden ayrı kalışıma.

Sen varsın ya,
Ocağımız tüter.
Kalmaz yad'a,
Dünya cennet bana,
Varlığınla.

Anne!

Anlarım, bilirim,
İçinde hep bir çile.
Dayanmaz yüreğin, sevdiklerine.
Beş parmak ayrılır mı?
Gönlündeki sevginde.

Birini çok sevsen,
Öbürü küser.
Biri gelse yanına,
Diğeri gider.
Düşünmezler ki,
Kalbin kime ne der.

Her derde merhem,
Her çileye siper.
Saplanır yüreğine,
İstemsiz bir keder.
Diken bile sebeptir,
Neden cana girer.

Her nefis,

Sen de ayrı ayrı tüter.
Kiminde hasret,
Kiminde kasvet,
Süzer.

Valide!
Neler saklı yüreğinde?
Kime açılır,
Kime dile gelir de?
Boşalır sırların,
Kendi içinde,
Serpilircesine.

Yoksa dualarında mı açarsın?
Bizden habersiz,
Hayır kapısını.
Sen bir gülsün,
En güzel kokuları,
Dillerinle saçarsın.

Geri çevirmez,
Yaradan bile seni.
Şifadır, yaralara
Sürmesen de merhemi.
Hele bir de elin değdi mi,
İyileştirir senin tenin,
Şifa olunmaz dertleri.

İnsanlığın atası,
Adem'in Havva'sı.
Zürriyetin anası,
Ahmet'in Amine 'si.
Sensin ayağının altında,
Cenneti taşıyan.
Dilinden dökülenle,
Musa'ya komşu yapan.

Anne, Sen içimde bir cansın.
Elimi uzatınca,

Kurtulacağım dalsın.
Her gördüğüm güzellikte,
Aklımdasın, doymadığımsın.
Ne kadar garip olsa da yüređim,
Sen orada Ana Sultansın.
İyi ki varsın.